

BOUŘLIVÁ VEČEŘE

Kázání ze soboty 15.6.2024 – br. Michal Balcar

Jako kluk jsem toužil být námořníkem. Okna mého pokojíčku směřovala na největší český přístav a můj táta, celoživotně zaměstnaný ve Státní plavební správě, mě často na loď brával. Ale tehle sen měl jeden háček, nemáme moře. Přesto jsem měl rád čtení o lodích a námořnících. Snil jsem o dobrodružstvích o zdolávání bouří, překonávání řvoucích čtyřicítek (jakékoli jiné konotace jsou nemístné – jde o 40. rovnoběžku jižní šířky, které jsou tradičně místy bouřlivých oblastí. Při usínání jsem ve své fantasii slyšel vrzání ráhnoví, svištění větru a šplouchání vln.

Celá tahle romantika vzala za své, při jedné plavbě trajektem mezi Doverem a Calais, kdy to překvapivě opravdu docela houpalo a já polovinu cesty strávil na toaletě. Láska k mořím a námořníkům ve mně nicméně zůstala, a proto mám velikou radost, že v Bibli je jedna velmi námořnická kapitola. Jedná o Sk 27. Širší kontext událostí zde popsaných zahrnuje zatčení apoštola Pavla v Jeruzalémě, jeho odvolání k císaři a přesun vězně do Říma.

27. kapitola Skutků zahrnuje velké množství technických detailů, které oceníme my, námořní odborníci. Mluví se zde o různých druzích větrů, o tom, že byly používány vícero kotvy a také o tom, co dělat, udeří-li bouře. Odborníci na mořeplavbu jsou ale konfrontováni se zvláštním cestujícím, který toho sice o plachtách a vlnách moc neví, zato toho hodně ví o Bohu.

Poprvé vstoupí Pavel do děje, když kotví v Dobrych přístavech a váhají, zda plout dál: Protože jsme ztratili mnoho dní a plavba byla nebezpečná, neboť již minul čas postu, Pavel je varoval: „Mužové, vídím, že plavba bude nejen spojena s nebezpečím a velkou škodou pro náklad a loď, nýbrž ohrozí i naše životy.“ Ale důstojník věřil více kormidelníkovi a majiteli lodi než tomu, co říkal Pavel. Je docela logické, že odborník na teologii nemá ten nejsilnější hlas, když se řeší otázky navigace, ale v tomhle okamžiku Pavla měli poslechnout. Slabý jižní vítr se totiž brzy změnil na velmi silný, který loď unášel 14 dní Středozemním mořem a posádka i cestující se pomalu loučí se životem.

Tehdy vstoupá Pavel do děje podruhé: *Když už nikdo neměl ani pomyšlení na jídlo, šel Pavel mezi lodníky a řekl jim: „Měli jste mě poslechnout a neopouštět Krétu, a mohli jste si ušetřit toto nebezpečí a škodu. Ale teď vás vyzývám, abyste neztráceli naději, neboť nikdo z vás nepřijde o život, jenom loď vezme za své. Dnes v noci ke mně přišel anděl od Boha, kterému patřím a kterému sloužím, a řekl mi: ‚Neboj se, Pavle, ty se před císaře dostaneš. A Bůh ti daroval všechny, kdo jsou s tebou na lodi.‘ Buďte proto dobré mysli. Věřím Bohu, že tomu bude tak, jak mi oznámil. Máme se dostat k nějakému ostrovu.“* A všichni mu věří, že to dobře dopadne.

A pak jim Pavel vysluhuje Večeři Páně. Na prosolené palubě, možná na obráceném sudu. Na místě, které se k tomu nehodí a lidem, kteří nejsou hodni, ale v čas, který se k tomu hodí. Než se začalo rozednívat, vybízel Pavel všechny, aby pojedli. Pravidl: „Už čtrnáct dní čekáte na záchranu, nic nejíte a jste o hladu. Proto vás vybízím, abyste pojedli. Je to potřebí k vaší záchraně. Neboť nikdo z vás nepřijde ani o vlas na hlavě.“ Když to řekl, vzal chléb, vzdal přede všemi díky Bohu, lámal jej a začal jíst. Všichni nabyli dobré mysli a přijali pokrm.

Teologové se ptou, zda opravdu šlo o Večeři Páně. Argumenty jsou dva: chybí víno a

Pavel by vysluhoval i nepokřtěným. Ale Lukáš zde ve svém vyprávění navazuje na Lk 9,16, což je místo popisující nasycení 5000. I tam chybí víno, a i tam dostávají ti, kdo by neměli.

Možná, že ještě neexistuje Církevní příručka a možná, že jsou chvíle, kdy jdou její ustanovení stranou. Možná jsou chvíle, kdy všichni potřebují naději. Možná jsou chvíle, kdy dostávají i nevěřící i skeptici i ustrašení, nejenom skvělí křesťané. Oba příběhy nám připomínají, že s Boží milostí nesmíme chrtit – Bůh má dost pro všechny.

Jsou chvíle, kdy se smažou všechny ty škatulky, rozdily, národnosti, barvy pleti, sociální třídy a jsme všichni u stolu Páně. A ten nevypadá takhle. A nejsme při něm oblečení v oblecích. Možná je to prosolená paluba lodi, možná je to plastový stoleček v uprchlickém táboře. To zásadní z něj dělá víra těch, kdo jsou kolem stolu. Vděčnost za Boží blízkost. Jaký je výsledek? Všichni nabyli dobré mysli. Přeji vám, abyste do bouří svých životů vyplouvali s dobrou myslí.

